

Kjærestens Blomst.

Der gik en Pige henad Landevejen. Hun havde forgyldte Sko paa og traadte forsigtigt i Støvet. Solen skinnede og Lærken sang hen over Stubmarken. Hun standsede af og til, skyggede med Haanden for Øjnene og saae sig om, det lod til at hun ventede Nogen. Langt borte kom en Rytter farende. Da han naaede hen til Pigen, holdt han stille.

"Hvor skal I hen i saadan en Fart, Niels Husar?" spurgte hun.

"Jeg piler afsted for at komme tidsnok igen til at danse med Dig, lille Karen," svarede han og saae hende ind i Øjnene.

"Hvad troer Du, Jens vil sige til det?" spurgte hun og lo.

"Fanden i Vold med Jens, lad ham passe sig selv," svarede Husaren. "Der har du en Sukkerkringle, den tog jeg med til Dig."

Karen stak Kringlen paa sin Finger.

"Farvel til aften," sagde Husaren, idet han red videre.

Lidt efter kom en ung Karl ned over Bakkerne og sprang ud paa Vejen til Pigen, han tog hendes Haand i sin og saadan fulgtes de nu heelt fornøjede et Stykke videre. De sagde ingenting til hinanden, idetmindste ikke noget synderligt, det behøvedes ikke heller, han havde ifjor spurgt, om hun vilde være hans Kjæreste og det svarede hun Ja til, nu vare de altsaa forlovede og skulde snart giftes. Da de naaede til Ledet ved Rugmarken, standsede han og sagde:

"Nu skal jeg hen og flytte Faarene, gaa lidt langsomt iforvejen, Karen, saa kommer jeg snart efter; men skulde Du naae Gaarden før jeg, saa lad være at danse med Skrædderens Hans, vent siger jeg Dig, jeg vil have den første Dans."

Hun nikkede.

"Og den anden Dans?"

Karen nikkede igen og lo.

"Og den tredje Dans, alle Danse! Hvad skal man ellers være forlovet for?" bemærkede han, mens hun blev ved at nikke og le. Hun saae blot paa ham, men svarede ikke.

Jens tog en Rose frem, som han gav hende.

"Det er den skønneste Blomst i Gartnerens Have, den er til Dig," sagde han.

Karen tog den og dermed skiltes de. Jens stod flere Gange stille og saae efter hende, men hun vendte sig ikke om og gik og spiste sin Sukkerkringle. Da hun kom lidt længere hen, saae hun en gammel, krumbøjet Mand, der sad i Solskinnet paa en Steen og støttede sig til sin Stok.

"Hvor skal Du hen, lille Pige? Du er saa pyntet," sagde han.

"Jeg skal til Høstgilde oppe paa Gaarden," svarede hun og daskede med Rosen.

"Du gik nok med et Mandfolk," sagde han og saae paa hende med to smaa, kloge Øjne.

"Aa, det var bare min Kjæreste," sagde hun.

"Han saae godt ud."

"Husaren seer kønnere ud."

"Ja, naar Du kunde gifte Dig med Klæderne, saa var han den bedste."

Karen holdt ikke af den Samtale og begyndte til en Forandring at spørge: "Hvad hedder I ellers?"

"Jeg hedder "See Dig for"."

"Det var da et farligt tosset Navn, ha, ha, ha!"

"Ja, jeg har ikke valgt det selv, man maa bære det Andre give En."

"Hvor kommer I fra?"

"Fra Verdens Ende."

"Det maa være langt borte."

"Man faaer at gaae sin Vej, saa godt man kan."

"Hvor skal I nu hen?"

"Ja, seer Du, lille Pige, En kan sige, hvor han kommer fra, men ikke altid hvorhen han gaaer, det gælder blot om at see sig for."

Pigen rystede paa Hovedet og spiste videre af sin Kringle.

"Du har to rare Gaver der i Hænderne, giv mig den ene," sagde den Gamle og strakte den rystende Haand ud.

Pigen stod lidt og betænkte sig.

"Der har Du en Rose," sagde hun og lo. "Du trænger til noget at pynte Dig med."

"Ja, jeg er gammel," svarede Manden, "jeg er, ogsaa sulten, jeg troer, jeg havde bedre af Kringlen."

Men Pigen puttede sin Kage heelt ind i Munden og lagde Rosen paa Mandens Knæ.

"Du seer Dig nok ikke for, lille Pige, og giver med forkert Haand," sagde den gamle Mand, idet han blinkede med sine graa Øjne. "Du havde vist gjort klogere i at gemme Rosen i dit Bryst, end Kringlen i

din Mave." '

Pigen trak paa Skuldrene, hun gad ikke svare ham, og gik videre.

Lidt efter kom Jens forbi den gamle Mand.

"Hvor skal Du hen? Du er saa pyntet," spurgte "See Dig for".

Jens gjorde et Spring i Luften og slog ud med Armene.

"Jeg skal til Gilde oppe paa Gaarden med min lille Kjæreste," sagde han.

"Var det hende, som gik her forbi for lidt siden?"

"Ja, og hun er den kønneste Pige i det hele Land, den herligste tillige," sagde Jens. "Tager jeg ikke fejl, har hun nok givet Jer min Rose, for at I ogsaa skulde have noget at fornøje jer over. Det var kønt gjort."

Den Gamle støttede Hagen paa sin Stok og rystede paa Hovedet.

"Hvor er I ellers fra?" spurgte Jens.

"Derfra hvor Gæssene gaaer barbenede."

Jens lo."Er der noget, jeg kan gøre for Jer?"

"Giv mig en Drik Vand i mit Krus, Kilden er langt borte og mine Been begynde at blive noget sluskvorne under mig."

Jens saa hen ad Vejen efter Karen, tog saa den Gamles Tinkrus og hentede det fuldt af Vand nede fra Kilden.

"Det skal Du have Tak for," sagde Manden da han havde drukket. "Du er en retskaffen Karl."

"Ja, det sige de rigtignok om mig," svarede Jens frimodig.

"Hvad skal jeg nu give Dig til Gengæld?"

"I kan Ingenting give mig," svarede Jens, "jeg har Alt hvad jeg trænger til."

"Sig ikke det," ytrede den Gamle, "jeg kan i alt Fald give Dig et godt Raad, det koster ingen Ting og kan maaske komme Dig tilgode."

"Lad mig høre det Raad," sagde Jens med en tvivlende Mine.

"See Dig for, før Du giver din Rose bort og see Dig endnu længere før, før Du giver dit Hjerte bort," sagde den Gamle og løftede Stokken i Vejret. "Nu vil Du gifte Dig, aa ja, — det er et Baand, let at binde, svært at løse. See Dig for, og Vorherre være med Dig."

Dermed rejste Manden sig og gik. Jens blev staaende og saa efter ham, han var bleven heelt alvorlig tilmode. Da den Gamle var kommen lidt henad Vejen, vendte han sig om, Vinden bevægede hans hvide Haar.

"See Dig for!" raabte han endnu engang. Hans Stemme, der nylig var hæs og rystende, lød nu klar og tydelig. Han holdt Blomsten op i Luften, Solen skinnede paa den, saa at den saa ud som det røde Blod. — Jens glemte aldrig den Rose. — Den Gamle forsvandt i Skoven.

Nogle Aar senere kom Jens forbi det samme Sted, med et Læs Tækkehalm. Der sad den samme gamle Mand paa den samme Steen som første Gang de mødtes. Jens holdt stille foran ham. "Tak for sidst," sagde han, "det var nok Jer, jeg traf her forgangen Aar, da vi skulde til Høstgilde oppe paa Gaarden."

"Det var saa," sagde "See Dig for".

"I gav mig et Raad med paa Vejen."

"Ja, det var ogsaa mig. Hvordan er det gaaet Dig siden?"

"Det er gaaet saadan, at jeg tænkte paa jeres Raad den Aften, lige til jeg naaede Gildesalen. Saa saa jeg mig for gennem Vinduet før jeg gik ind, og der dansede min Kjæreste Galop med Skrædderens Hans. Saa saa jeg mig for nok en Gang, da stod hum og fjantede med Niels Husar, han fik alle de Danse hun havde lovet mig — hun danser endnu med sin Husar, kan jeg tro, det vil sige de danse Pokker i Vold og slaes nok mere end de danse. — Jeg gik hjem og gjorde som I sagde, jeg saa mig bedre før, før jeg gav min næste Rose bort og den fik en fattig Pige, men hun varede den og nu blomstrer det for os allevegne. Jeg stod mig godt ved at følge jeres Raad."

"Ja, det er lettere at give Andre Raad, end selv at følge det," sagde den gamle Mand og rokkede med Hovedet.

"Vil I køre med?" spurgte Jens.

"Ja Tak, mine Been begynde at blive lidt stive under mig."

Jens hjalp "See dig for" op i Vognen. — Saa kørte de.